

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 346/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Kliniecovou, Košická 4226/37, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 234/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 234/2009 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ, v právnom postavení navrhovateľa v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 234/2009, bol účastníkom konania o zaplatenie sumy 24 978,42 eur s príslušenstvom.

S poukazom na podrobne uvedenú chronológiu jednotlivých úkonov okresného súdu v napadnutom konaní sťažovateľ spochybňuje efektívnosť a bezprietahový priebeh konania okresného súdu po podaní žaloby v novembri 2009.

Ako ďalej uvádza, „... na pojednávaní dňa 12.11.2014 Okresný súd Bratislava II vyhlásil v predmetnej veci rozsudok č. k. 14 C 234/2009-370 ktorým vyhovel návrhu navrhovateľa sťažovateľa. Písomné vyhotovenie rozsudku bolo prevzaté prostredníctvom právnej zástupkyne sťažovateľa dňa 05.01.2015.

Proti rozsudku podala odporkyňa odvolanie, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Bratislava II dňa 19.01.2015.

Predmetné odvolanie bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa až dňa 03.06.2015, t. j. takmer po 5 mesiacoch, o čom svedčí aj sprievodný list Okresného súdu Bratislava II z 27.05.2015 s uložením povinnosti vyjadrenia sa k podanému odvolaniu do 10 dní.

Právna zástupkyňa sťažovateľa dňa 15.06.2015 doručila Okresnému súdu Bratislava II vyjadrenie navrhovateľa k odvolaniu odporcu.

Následne sa právna zástupkyňa sťažovateľa niekoľkokrát osobne a telefonicky v infocentre Okresného súdu Bratislava II informovala o tom, či už bol predmetný spis predložený na Krajský súd v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní podanom zo strany odporkyne. ...

Vzhľadom na to, že sťažovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne dňa 08.02.2016 zistil, že spis ešte nebol postúpený na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave, stále sa nachádza na Okresnom súde Bratislava II, pričom od posledného procesného úkonu súdu od mesiaca jún 2015 do mesiaca február 2016 uplynulo 8 mesiacov, podal dňa 08.02.2016 sťažnosť na prietahy v konaní.

Predsedníčka Okresného súdu Bratislava II v odpovedi zo dňa 08.03.2016 na sťažnosť na prietahy v konaní sp. zn. 14C/234/2009 pripustila, že zákonná sudkyňa

vykonávala procesné úkony, avšak so značnými časovými odstupmi. Sťažnosť na prieťahy v konaní vyhodnotila ako dôvodnú, zároveň uviedla, že dňa 22.02.2016 bola vypracovaná predkladacia správa a spis bol zaslaný Krajskému súdu v Bratislave. Právna zástupkyňa sťažovateľa prevzala predmetnú odpoveď dňa 11.03.2016.

Na základe zistenia právnej zástupkyne sťažovateľa poskytnutého infocentrom Krajského súdu v Bratislave, spis bol doručený z Okresného súdu Bratislava II dňa 10.03.2016, spis je na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2 Co 89/2016. “.

3. S ohľadom na uvedený postup okresného súdu v napadnutom konaní sa sťažovateľ domnieva, že okresný súd bol v ústavnou sťažnosťou napadnutom konaní opakovane krátkodobo i dlhodobo nečinný, čo viedlo k jeho právnej neistote a porušeniu jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe uvedeného preto sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vydal nálež, v ktorom vysloví porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým konaním okresného súdu a prizná mu primerané finančné zadosťučinenie, ako i úhradu trov konania.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

7. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska

požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

8. Predmetom konania ústavného súdu bolo teda preskúmanie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 234/2009 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

10. Podľa už uvedenej judikatúry ústavného súdu sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať.

Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k porušovaniu označeného práva postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

11. Na základe vykonanej lustrácie považoval ústavný súd za preukázané, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 234/2009 skončilo a v čase podania ústavnej sťažnosti (bod 1) už okresný súd nedisponoval právomocou vo veci konať.

Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť na poštovú prepravu 9. mája 2016, pričom okresný súd v sťažnosťou napadnutom konaní vo veci rozhodol 12. novembra 2014 a súdny spis v dôsledku podaného odvolania voči rozhodnutiu okresného súdu č. k. 14 C 234/2009-370 z 12. novembra 2014 bol na účely rozhodnutia o podanom odvolaní odoslaný na Krajský súd v Bratislave 8. marca 2016.

12. Okresný súd teda v danej etape konania už nemôže ovplyvniť jeho priebeh a ani porušiť základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Vydaním prvostupňového rozhodnutia a predložením spisu sp. zn. 14 C 234/2009 Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o podanom odvolaní vykonal okresný súd všetky relevantné úkony smerujúce k nastoleniu právnej istoty sťažovateľa a svoju úlohu v tomto smere splnil.

13. Možnosť domáhať sa ochrany označeného základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy podaním sťažnosti ústavnému súdu vo vzťahu k postupu okresného súdu bola pre sťažovateľa časovo ohraničená obdobím, počas ktorého prebiehalo v jeho veci prvostupňové konanie.

14. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

15. Ústavný súd v závere konštatuje, že v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

Splnomocnenie doručené sťažovateľom spolu s ústavnou sťažnosťou vykazovalo i vadu neurčitosti, keďže v ňom nebolo vymedzené, akej veci sa (v konaní pred ústavným súdom) týka, a teda bol tu daný dôvod i na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

16. V prípade, že okresný súd by v budúcnosti nekonal plynule a svojím postupom by vykazoval určitú nečinnosť, sťažovateľ má možnosť opakovane podať sťažnosť ústavnému súdu, v rámci ktorej bude zohľadnený celý doterajší priebeh konania, to znamená, že toto rozhodnutie ústavného súdu nezakladá prekážku rozhodnutej veci podľa § 24a zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2016